Република Србија
Привредни апелациони суд
6 Пж 11649/10
31.8.2011. године
Б е о г р а д

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије, Младена Николића, председника већа, судије Иване Павловић и судије Марине Томић, чланова већа, у правној ствари тужиоца "[redacted]STAR" Ltd Карлово, Водопад 43а, Република Бугарска, кога заступа Радислав Маравић адвокат из Смедерева, против туженог "[redacted] ДОО, Београд, кога заступају [redacted] адвокати из Београда, ради раскида уговора, вредност предмета спора 650.000,00 динара, у поступку по жалби тужиоца која је изајвљена против решења Привредног суда у Београду П. 6409/10 од 17.6.2010. године, на седници већа одржаној дана 31.8.2011. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА се решење Привредног суда у Београду П. 6409/10 од 17.6.2010. године и предмет се враћа првостепеном суду на наставак поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеним решењем Привредни суд у Београду огласио се ненадлежним и тужбу одбацио.

Благовременом жалбом тужилац је оспорио првостепено решење због погрешно утврђеног чињеничног стања, па је у смислу жалбених навода предложио да се побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на наставак поступка.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући правилност и законитост побијаног решења на основу чл. 372. и чл. 388. Закона о парничном поступку, овај суд као другостепени налази да је жалба основана.

Првостепено решење донето је на неправилној примени материјалног права, због чега су се стекли услови за укидање.

Према стању у списима, тужилац је поднео тужбу против означеног туженог, предлажући да суд донесе одлуку о раскиду међусобно закљученог уговора о пословној сарадњи од 1.7.2008. године, да се обавеже тужени да тужиоцу врати уплаћених УСД 100.000 у динарској противвредности, као и да се поништи Анекс I Уговора о пословној сарадњи број 130-01/07 и основног уговора

бр. 137-01/07 од 7.7.2008. године. У чињеничним наводима тужбе, као разлог за поништај наведеног анекса да је тужилац потписао Анекс I састављен искључиво на српском језику који му је као страном држављанину непознат, да стога није био упознат са садржином Анекса I, да је исти потписао у заблуди, те да стога тражи поништај истог.

Првостепени суд, одлучујући о приговору ненадлежности суда Републике Србије, који је истакнут од стране туженог, имајући у виду арбитражну клаузулу у члану 5 став 1 Анекса (чији се поништај тражи), налази да је приговор основан, обзиром да је чланом 5 став 1 Анекса уговорено да је у случају спора надлежна међународна спољнотрговинска арбитража при Привредној комори Србије.

Овакав чињенично правни закључак првостепеног суда за сада се не може прихватити, обзиром да је заснован на неправилној примени материјалног права. Према списима, парничне странке су дана 1.7.2008. године закључиле Уговор о пословној сарадњи број 130-01/07, па су у члану 5 предвиделе да у случају немогућности решавања спорова путем преговора, уговарају надлежност Привредног суда у Београду. Наведени Уговор достављен је уз тужбу како на српском језику, тако и на бугарском језику. Поред тога, достављен је и Анекс I Основног уговора искључиво на српском језику, где је у уводу назначено да се на захтев овде тужиоца врши допуна основног Уговора о пословној сарадњи од 7.7.2008. године, с тим што је уместо допуне у чл. 5 Анекса I извршена измена Основног уговора тако што је договорена у случају спора надлежност Међународне спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Србије. Из чињеничних навода тужбе произлази да тужилац управо захтева поништај Анекса I, са образложењем да је исти потписао у примерку који је био сачињен само на српском језику, те да је стога био у заблуди о садржини Анекса I.

Уговор о арбитражи регулисан је Законом о арбитражи и међународним уговорима који су ратификовани у Републици Србији и то Њујоршком конвенцијом о признању и извршењу иностраних арбитражних одлука и Европском конвенцијом о међународној трговинској арбитражи. Арбитражни споразум представља врсту уговора, обзиром да настаје сагласношћу воља уговорних страна, те стога као и било који други уговор може се правно оцењивати у погледу постојања сагласности воља, па између осталог да ли су приликом уговарања постојале мане воље. На то указује и чл. 10. Закона о арбитражи који предвиђа да је споразум о арбитражи, између осталог, ништав и уколико је закључен под утицајем принуде, претње, преваре или заблуде. Меродавно право за правну оцену арбитражног споразума одређује се на основу права које су уговорне стране изабрале као меродовно право за свој арбитражни споразум, а у недостатку избора, примењује се право земље у којој је донета или у којој треба да се донесе арбитражна одлука, сходно одредбама Њујоршке конвенције о признању и извршењу иностраних арбитражних одлука. Имајући у виду напред наведено, првостепени суд је пропустио да цени пуноважност арбитражног споразума, сходно чињеничним наводима тужбе, те је стога приликом доношења побијане одлуке пропустио да поступи по чл. 10. Закона о арбитражи и испита основаност чињеничних навода у тужби да је тужилац био у заблуди у вези са закључењем арбитражне клаузуле из Анекса I у ком случају би споразум о арбитражи био ништав.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по напред наведеним примедбама, те ће испитати да ли је споразум о арбитражи ништав, од чега зависи о одлука о приговору међународне ненадлежности домаћег суда.

Са изнетих разлога, на основу чл. 387. ст. 1. тач. 3. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

ИП/ВМ

Председник већа - судија
Младен Николић,с.р.

За тачност отправка